

het Roode Kruis toekennen. Maar zij kwam weldra van die dwaling terug. De Italiaansche professor liet het bij voordrachten in de Academia Pontiniana.

Hun werk komt derhalve in geen vergelijking met dat van Dunant, den volhardenden strijder, die zich alleen mag noemen: „Fondateur de l'Oeuvre de la Croix Rouge.”

Maar al was de onzijdigheid meermalen besproken, geheel oorspronkelijk was de verheven gedachte aan een vereeniging van de keur van mannen en vrouwen over de geheele wereld, om de furie des oorlogs achteruit te slaan, om heil en heil op de slagvelden te brengen.

III.

DE STICHTING VAN HET ROODE KRUIS 1).

„Un Souvenir de Solferino” verscheen in 1862 en wierp in onopgesmukte taal de wereld de schande des oorlogs in het aangezicht. Maar tevens wees het boekje de middelen aan, waarmede de oorlogsgruwel bekampt kon worden. Het maakte een ongemeenen opgang. Vertalingen bleven niet uit. Het eerst werd een Nederlandsche in het licht gezonden, onder den titel: „Solferino, De Stem der Menschheid op het Slagveld. 's-Gravenhage, M. J. Visser, 1863”; daarna volgden kort op elkander een Italiaansche, Duitsche, Spaansche, Russische en Zweedsche vertaling. Uit alle landen stroomden Dunant sympathiebetuigingen toe. Vele nobele mannen sloten zich ook met de daad bij Dunant aan; voornamelijk Dr. von Löffler, Chef-artzt van het 4de Pruisische armeekorps te Maagdenburg; Dr. Böger te Berlijn; Baron Mundy, bekend filantroop te Weenen; maar in de eerste plaats Dr. J. H. C. Basting, officier van gezondheid bij het regiment grenadiers en jagers, te 's-Gravenhage. Onze landgenoot werd Dunant's trouwste steun.

Door tusschenkomst van een aanzienlijke Geneefsche dame, Pauline Micheli—Revilliod, hadden beide mannen eene briefwisseling geopend (Oct. 1862). Het bleek hun weldra, dat zij één van aard en zin waren. Zoodra Basting de Souvenir gelezen had, vertaalde hij haar vol bewondering. De Nederlandsche pers beoordeelde zijn arbeid zeer gunstig. Z. M. Willem III decoreerde den vertaler. Ook Prins Frederik sprak goedkeurend over de neutraliteit, gelijk

1) De voornaamste voortbrengselen der Roode Kruis-litteratuur zijn, behalve het genoemde werk van de Casanove en de brochure van Colleville: Prof. C. Lüder. Die Genfer Konvention in historischer, kritischer und dogmatischer Beziehung. Erlangen 1876. Standaardwerk. — Maxime du Camp's uitstekende monografie: La Croix Rouge de France, 1889. — Moynier. Die 10 ersten Jahre des Roten Kreuzes, 1873. — Voor de vóórgeschiedenis van het R. K. zal Prof. Müller's studie toongevend worden.

Veel nieuws hebben gegeven: Historische Fragmente und Essays über die Entstehung der Genfer Convention und des Roten Kreuzes. München, 1896. De laatste hoofdstukken zijn geheel van Dunant. Dit werk is vooral belangrijk voor ons, omdat het de rol van Nederland naar waarde doet uitkomen.

Den tegenwoordigen staat van het Internationale Roode Kruis, leze men bij V. von Strantz, Das Internationale Rote Kreuz. Berlin, 1896.

Lüder en De Casanove geven afdruk van den officieelen tekst der besluiten van de beide conventies van Genève.